

maken. Deze zullen vermoedelijk vele gevallen niet aangeven, liever dan de ontstellende getallen, die reeds openbaar zijn gemaakt, nog grooter te maken. Hun „gezond verstand” stellen zij tegenover den wensch van het Gezondheidsdepartement, niet altijd uit zorgeloosheid of onverschilligheid, maar ook omdat zij het niet mogelijk vinden, een griepachtige „koude” te onderscheiden van een „influenza.” Reeds het feit, dat het aannemen van influenza voor een deel afhangt van den zennwtoestand der artsen maakt de aangifte van deze ziekte tot een onzin. Gelijk volgens gezaghebbende bacteriologen het virus van influenza „filtreerbaar” is, zoo is het ook de diagnose dier ziekte. Als men de verschijnselen eener acute ziekte op de verschillende bekende diagnostische filtra, typhus en dergelijke, werpt, en ze blijven op geen dier filtra liggen, dan is het influenza. *The Med. Record* meent intusschen, dat de aangifte wel moet geschieden als de diagnose vast staat, want een tijdige afzondering is van groot voordeel. Gesteld dat het zoo is, dan kan men — *als de woning het toelaat* — ook zonder aangifte de lijders afgezonderd houden. De menschen, die „het onder de leden hebben” komen intusschen toch overal. Dan, zegt het blad, moeten de menschen *bang* zijn, wil men van hen verwachten, dat zij onzen raad opvolgen. Misschien is het in Amerika zoo, ook de dokter in MOLIERE's ingebeelden zieke dacht er zoo over. Maar wij achten vrees een ongezonde eigenschap als ziekten heerschen, kunnen het in het geheel niet eens zijn met de uitspraak, dat „een publiek, dat ongerust is omtrent een ziekte, veel beter gezond kan blijven dan een in dit opzicht onverschillig publiek” en onderschrijven, zonder „maar,” de woorden: „bedaardheid is, naast eerlijkheid, de grootste deugd voor een arts, en zeer noodig in een tijd van epidemie.”

AANMATIGING DOOR TE GROOTEN IJVER. — In Amerika schrijven een aantal artsen whiskey voor bij influenza. Zij zullen daarvoor hun goede gronden hebben, die desnoods door deskundigen kunnen worden betwist, maar waarover leeken niet hebben te oordeelen. De alcoholbestrijders in de Vereenigde Staten achten zich echter gerechtigd, aan de artsen raad te geven op dit gebied. Op een groote conferentie is tegen het gebruik van „dit waardeloos geneesmiddel” geprotesteerd, en één heer heeft zelfs durven beweren, dat een dokter, die alcohol als geneesmiddel voorschrijft, slechts zijn eigen belustheid of vooroordeel volgt, in plaats van zijn oordeel te gebruiken of zich naar eenig wetenschappelijk feit te richten. (*Med. Record*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE REORGANISATIE VAN DE MAATSCHAPPIJ.

In de vorige algemeene vergadering heb ik prof. BURGER hooren zeggen, dat hij geen geloof kon slaan aan de bewering, dat er in de laatste jaren wel eens een minder aangename stemming op de algemeene vergadering geheerscht zou hebben. Inderdaad scheen toen de vrede te zijn teruggekeerd. Het hoofdbestuur schijnt van meening te zijn, dat deze vredestoestand lang genoeg geduurd heeft en dat het tijd wordt den strijd, opnieuw te doen ontbranden en nu dan ook voor goed.

Het komt mij voor, dat deze voorstellen niet heel veel kans hebben te worden aangenomen. Met een wijziging van het gezegde: „mon fils! si tu ne crains pas Dieu, crains la vérole”, zou men kunnen zeggen: wie er uit beginsel niet tegen is, is er tegen om de kosten. Wat het beginsel betreft, zou het misschien mogelijk zijn de algemeene vergadering de voorstellen te laten slikken met de bewering, dat het wel eens geprobeerd kan worden; de beraamde aanslag op de kas voelt ieder persoonlijk, en het komt mij hoogst onwaarschijnlijk voor, dat het zal gelukken deze zeer ingrijpende voorstellen er door te halen.

Het is mij echter onbegrijpelijk, hoe het hoofdbestuur tot dergelijke voorstellen komt. Wij hebben een hevigen strijd doorgemaakt over de vraag, of de Maatschappij op den ingeslagen weg moet doorgaan, of de vakbeweging buiten de Maatschappij

brengen. Daarentrent zijn wij niet tot een beslissing gekomen. Maar wel meen ik, dat wij het langzamerhand erover eens waren, dat er een einde moet komen aan de centralisatie, en dat veel meer dan in den laatsten tijd, aan de plaatselijke afdelingen behoorde te worden overgelaten. Ik meen, dat meer nog dan wat men noemt vakactie, de centralisatie van onze belangen velen tegen de richting, die de Maatschappij ingeslagen had, heeft ingenomen. Het mag dan vooral uit een preventief oogpunt goed zijn, dat wij desnoods de Maatschappij achter ons hebben, wij willen als het eenigszins mogelijk is, onze belangen behartigen zonder inmenging van centrale lichamen, en willen ons onze gedragslijn niet van den Haag of Amsterdam uit laten voorschrijven.

En daar komt het hoofdbestuur met een voorstel, om voor goed alles zoodanig te centraliseeren, dat er nooit weer ontkomen aan is. Voorgesteld wordt, om een soort ministerie in te stellen, dat alle werk voorbereidt, zoodat hoofdbestuur en leden niet meer hebben te doen dan hun goedkeuring er aan te hechten. Dit wordt verdedigd met een uiteenzetting, dat het hoofdbestuur het niet meer afkan. Dit neem ik aan, maar er is toch ook nog een andere weg, om uit het moeras te komen en ik meende, dat die weg na alles, wat aan de verkiezing van dit hoofdbestuur is voorafgegaan, duidelijk aangewezen was. Wij hebben te veel hooi op onze vork genomen, wij hebben veel te veel plaatselijke belangen tot algemeene belangen gemaakt. Zoo noemt het hoofdbestuur onder de punten, die een ministerie noodig zouden maken, de kwestie van de mijnfondsen. Dat is toch zeker geen algemeen belang, meer een zuiver plaatselijk, zeker geen zaak, die ook maar genoemd mag worden als argument voor het instellen van een blijvenden ingrijpenden maatregel. Wij hebben te veel willen doen, te veel gecentraliseerd. Daaraan behoort een einde te worden gemaakt. Het hoofdbestuur moet worden ontlast, dat blijkt duidelijk uit de toelichting. Dat kan, door meer aan de afdelingen over te laten, door niet meer in alles het hoofdbestuur te erkennen, en door wat minder werk op te nemen, zoo noodig door voor bepaalde tijdelijke zaken commissies te benoemen buiten het hoofdbestuur. Het is zeker niet gemakkelijk, om op een eenvoudige wijze uit het moeras te komen, maar wat het hoofdbestuur nu voorstelt, helpt ons er voor goed in.

Het streven was destijds, om de leden bij elkaar te houden. Dat is dan ook tot zekere hoogte gelukt. Maar gaandeweg is er verzet gekomen. Nu zegt het hoofdbestuur weer, dat deze maatregelen voorgesteld worden om de leden bij elkaar te houden. Ik ben overtuigd, dat als deze maatregelen worden aangenomen, de scheuring er is, en dat ik niet de eenige ben, die zich dan niet meer zal laten weerhouden, om uit liefde voor de Maatschappij voor het lidmaatschap te bedanken.

Ik heb in bovenstaande het oog op de instelling van het bureau, maar ook het tweede voorstel, om het hoofdbestuur de bevoegdheid te geven, het huishoudelijk reglement naar believen te wijzigen, kan toch eigenlijk niet door den beugel. Betreft het noodzakelijke wijzigingen, waarmee de leden zich wel moeten vereenigen, dan is er geen enkel bezwaar, om de leden er over te laten beslissen, en betreft het wijzigingen, waarmede de leden het niet eens zijn, dan mag het hoofdbestuur dergelijke wijzigingen niet aanbrengen. Is het alleen de bedoeling, om het huishoudelijk reglement in overeenstemming te brengen met genomen besluiten, dan is er niets op tegen, maar dit betreft dan een voorloopige wijziging voor één keer. Gevraagd wordt echter om voor twee jaar de macht te leggen in de handen van het hoofdbestuur. Dat is gevaarlijk en er is geen enkele reden voor. De algemeene vergadering moet soeverein blijven.

Leeuwarden, 31 Maart 1920.

Dr. L. DE JAGER.

EEN NAAR ALLE EISCHEN DES TIJDS INGERICHT MAATSCHAPPIJ- BUREAU TE 's-GRAVENHAGE.

De Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst kan haar taak niet langer „gewassen zijn” zonder ingrijpende verandering; er is werkkraft noodig en geld. Ziedaar in het kort het uitgangspunt van het hoofdbestuursvoorstel *b* (*Tijdschrift*, n°. 13, bl. 1003),